

14. prosince

**SV. JANA OD KŘÍŽE,
KNĚZE A UČITELE CÍRKVE****SVÁTEK**

Juan de Yepes [chuan de jepes] se narodil v chudé rodině ve španělském Fontiveros roku 1542. V jednadvaceti letech vstoupil do nově založeného karmelitánského kláštera v Medině del Campo. O rok později složil řeholní sliby a získal od představených povolení zachovávat nezmírněnou „prvotní řeholi“, přesto z touhy po přísnějším způsobu života zvažoval během studií v Salamance přestup ke kartuziánům. V létě roku 1567 byl vysvěcen na kněze a poprvé se setkal s Terezií z Avily, která ho získala pro myšlenku řádové reformy. V roce 1568 založil první klášter reformovaných karmelitánů v Duruelu a přijal řeholní jméno Jan od Kříže. Reformu provázelo mnoho vzájemného nepochopení, pro něž odpůrci reformy uvrhli Jana v roce 1577 do klášterního vězení v Toledu, kde strávil devět měsíců. Roku 1581 došlo k vytvoření samostatné provincie bosých. Jan zde zastával mnoho funkcí, byl vyhledávaným zpovědníkem, duchovním vůdcem a exorcistou. Jeho spisy a básně patří k vrcholným dílům křesťanské mystiky. Zemřel 14. prosince roku 1591 v Ubedě, vážně odmítán mnohými spolubratry. Blahořečen byl roku 1675, roku 1726 byl prohlášen za svatého a roku 1926 za učitele církve.

Uvedení do první modlitby dne

Ant. Pojdme, klaňme se Kristu, našemu Pánu; on je jediné Slovo Otcovo.

Modlitba se čtením**HYMNUS+**

Kam skryl ses, Milovaný?
Jak by můj žal po tobě nevzdychal?
Prchls jak jelen strání,
raněnou jsi mě zanechal;
volala jsem tě, tys pryč spospíchal.

Když jsi mi srdce ranil,
proč nechal jsi je takto poraněné?
Místo abys je chránil,
nechals je opuštěné,
aniž sis vzal, co bylo uloupené.

Kéž přede mnou bys stál,
zabil mě krásou, nad niž není větší;
hle, milostný můj žal,
který se nevyлéčí
nežli tvou přítomností, jež vše předčí.

Tvé oči půvab vryly
do mě, když do mých se tak zahleděly,
proto si zasloužily
tvou lásku, proto směly
zbožňovat to, co v tobě uviděly.

Nebo: (nápěv č. 23)

Dnes s Janem děkujme za den,
v němž Pána smrti oslavil,
kříž nesl vtisknut v těle svém
a duchem na něj přibit byl.

Potupy, pohrdání, hlad,
žalář a rány, trýznění
jej vedly si od Boha přát
vždy větší kříže na zemi.

Jen jednu radost chtěl vždy mít,
tu vkládat denně na oltář:
své rány s Kristem rozdělit
a v srdci nosit jeho Tvář.

Kéž pomáhá nám vytrvat,
žít v obnaženém čekání,
v temnotě vděčně milovat
noc krásnější než svítání.

Trojice, studno spasení,
kéž každý duch tě velebí!
Tajemstvím kříže uzdrav nás
a přiveď k slávě na nebi!

ŽALMY

1. ant. Bůh nás předurčil, abychom byli ve shodě s obrazem jeho Syna.

Žalm 16 (15)

Bůh je mým dědičným podílem

Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. †

Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán. *

Bez tebe nemám štěstí.“

K svatým, kteří jsou v zemi, *

jak podivuhodnou mi dal lásku!

Rozmnožují si útrapy, *

kdo se drží cizích bohů;

nepřidružím svou úlitbu k jejich úlitbám krve, *

přes mé rty nepřejde ani jejich jméno. –

Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem

i mou číší, *

ty mně zachovááš můj úděl.

Můj podíl padl do rozkošného kraje, *

mám velikou radost ze svého dědictví!

Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, *

k tomu mě i za noci vybízí mé nitro.

Hospodina mám neustále na zřeteli, *

nezakolísám, když je mi po pravici. –

Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, *

i mé tělo bydlí v bezpečí,

neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, *

nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení.

Ukážeš mi cestu k životu, †
 u tebe je hojná radost, *
 po tvé pravici je věčná slast.

Ant. Bůh nás předurčil, abychom byli ve shodě s obrazem jeho Syna.

2. ant. Rozhodl jsem se, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Žalm 34(33)
I (2-11)

Ustavičně chci velebit Hospodina, *
 vždy bude v mých ústech jeho chvála.
 V Hospodinu nechť se chlubí moje duše, *
 ať to slyší pokorní a radují se.
 Velebte se mnou Hospodina, *
 oslavujme spolu jeho jméno! –

Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě, *
 vysvobodil mě ze všech mých obav.
 Pohleďte k němu, ať se rozveselíte, *
 vaše tvář se nemusí zardívat hanbou.
 Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel, *
 pomohl mu ve všech jeho strastech.
 Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl *
 kolem těch, kdo Hospodina ctí,
 a vysvobodil je. –

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý, *
 blaze člověku, který se k němu utíká.
 Bojte se Hospodina, jeho svatí! *
 Těm, kdo se ho bojí, nic nechybí.
 Mocní strádají a hynou hlady, *
 nic nechybí těm, kdo hledají Hospodina.

Ant. Rozhodl jsem se, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

3. ant. Pro mě je život Kristus a smrt je pro mě zisk.

II (12-23)

Pojďte, synové, a slyšte mě, *
naučím vás bát se Hospodina.

Miluje kdo život? *

Přeje si dny štěstí?

Zdržuj svůj jazyk od zlého, *
své rty od falešných slov.

Chraň se zlého a číň dobré, *
hledej pokoj a usiluj o něj! –

Hospodinovy oči hledí na spravedlivé, *
k jejich volání se kloní jeho sluch.

Hospodinův hněv stíhá ty, kdo páchají zlo, *
aby vyhladil ze země vzpomínku na ně. –

Spravedliví volali, a Hospodin slyšel, *
vysvobodil je z každé jejich tísně.

Blízko je Hospodin těm,
kdo mají zkroušené srdce, *
na duchu zlomené zachraňuje. –

Spravedlivý mívá mnoho soužení, *
Hospodin však ho ze všech vyproští.

Chrání všechny jeho kosti, *
ani jedna z nich nebude zlomena. –

Zloba uštvě bezbožníka k smrti, *
kdo nenávidí spravedlivého, budou potrestáni.

Hospodin zachraňuje duše svých služebníků, *
nebudou pykat, kdo se k němu utíkají.

Ant. Pro mě je život Kristus a smrt je pro mě zisk.

V. U tebe, Hospodine, je pramen života.

O. V tvé záři vidíme světlo.

PRVNÍ ČTENÍ

Z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům

1,12-29

Převedl nás do království svého milovaného Syna

Budete radostně děkovat Otcí, že vás uschoopil k účasti na dědictví věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů.

On je věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví prolitou na kříži zjedná pokoj.

I vy jste byli kdysi odcizeni Bohu a s ním pro svoje smýšlení a špatné skutky znepráteleni. Ale teď on i s vámi obnovil dobrý poměr skrze Kristovo lidské tělo vydané na smrt. To proto, abyste byli před ním svatí, neposkvrnění a bezúhonní. Jen musíte vytrvat ve víře, opření o pevné základy, a nesmíte se nechat odvrátit od naděje, kterou vám přineslo evangelium, jak jste ho slyšeli a jak bylo kázáno všemu tvorstvu pod nebem, a já, Pavel, jsem se stal jeho služebníkem.

Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemství, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemství, že Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu. O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka

učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem. O to usilovně pracuji a zápasím, jak mi on k tomu dává svou sílu a jak se ona ve mně mocně projevuje.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Mt 17,5; Žid 1,1-2

To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení. * Toho poslouchejte!

V. Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. * Toho poslouchejte!

DRUHÉ ČTENÍ +

Ze spisu „Duchovní píseň“ od svatého Jana od Kříže

(Red. B, 37,4; 36,13)

Sestoupit do hlubin Kristových... vejít do plnosti kříže

Přestože svatí učitelé odhalili mnoho tajemství a podivuhodných Božích činů a zbožné duše je – nakolik to náš stav umožňuje – pochopily, přesto zůstává mnohem větší část, kterou je ještě třeba vynést na světlo a teprve pochopit.

A tak je třeba sestoupit do hlubin Kristových a jako ve velmi bohaté štolě tam dolovat, neboť tam jsou uloženy hojné a drahocenné poklady. I když budeš dolovat sebedlouhěji, nikdy nedojdeš na konec a nepronikneš všechno; naopak, na všech stranách, v každé štolě nalezneš nové žíly s novým bohatstvím.

Proto také říká o Kristu apoštol Pavel: *V něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.*¹ Žádný člověk ovšem do nich nemůže vstoupit ani je proniknout, jestliže, jak jsme řekli, neprojde nejprve přes množství vnitřního i vnějšího utrpení. Protože dokonce ani tam, kam lze do těchto Kristových tajemství v tomto životě dospět, toho není možné dosáhnout bez mnohého utrpení a bez mnoha intelektuálních a smyslových milostí, jimž předcházelo mnohé duchovní cvičení. Všechny tyto milosti jsou však nižší než moudrost Kristových tajemství, protože všechny jsou jen dispozice k tomu, aby se k ní došlo.

A toto poznání představuje absolutně nejvyšší moudrost, jíž lze v tomto životě dosáhnout.

Kéž by bylo možné dát plně pochopit, že je zcela nemožné dojít do plnosti a moudrosti bohatství Božích, která jsou velmi rozmanitá, jinak než tím, že se vstoupí do plnosti rozmanitého utrpení a duše se vzdá své útěchy a svých tužeb. A tak duše, která doopravdy touží po Boží moudrosti, nejprve upřímně touží vejít do plnosti kříže. Právě proto napomínal svatý Pavel křesťany z Efesu, aby v soužení neochabovali,² byli silní a aby, zakořenění a upevnění v lásce, byli schopni pochopit se všemi svatými celou tu šířku a délku, výšku i hloubku, poznat Kristovu lásku přesahující všechno poznání, a tak se nechali naplňovat plností Boží.³

Jedinou branou – a je to brána úzká –, jíž můžeme do tohoto bohatství Boží moudrosti vejít, je kříž. A tak ačkoli velmi mnoho lidí prahne po slastech, ke kterým je možné se touto branou dostat, jen málokdo touží skutečně do ní vstoupit.

¹ Kol 2,3. ² Srov. Ef 3,13. ³ Srov. Ef 3,17-19.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. 1 Kor 2,9-10

Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo a člověk nikdy ani nepomyslel na to, * co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.

V. Nám to bylo zjeveno skrze jeho Ducha, * co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.

Nebo:

Ze spisu „Duchovní píseň“ svatého Jana od Kříže

(Red. B 5,1.4)

Stopy Boží krásy ve stvoření

Stvoření, jak říká svatý Augustin, samo o sobě vydává svědectví o Boží velikosti a vznešenosti. Bůh, který stvořil všechny věci s neobyčejnou snadností a v krátké době, v nich zanechal jakoby stopu toho, čím je On. Nejen tím, že jim dal bytí z ničeho, ale i tím, že věci stvořené obdařil nesčetnými půvaby

a schopnostmi a zkrášlil je obdivuhodným řádem, kde jedny dokonale závisí na druhých. A všechno to učinil svou Moudrostí, kterou všechno stvořil. A touto Moudrostí je Slovo, jeho Jednorozený Syn.

Jak říká svatý Pavel, Syn Boží je *odlesk jeho slávy a výrazná podoba jeho podstaty*.¹ Je tedy třeba vědět, že skrze tuto podobu svého Syna Bůh pohleděl na všechny věci, a tak jim dal přirozené bytí. Přitom je obdařil mnoha přirozenými půvaby a dary a učinil je naprosto dokonalými, jak to v knize Genesis říká těmito slovy: *Bůh viděl všechno, co učinil, a bylo to velmi dobré*.² To, že je viděl jako velmi dobré, znamenalo, že je učinil velmi dobrým skrze Slovo, svého Syna.

A tím, že na ně pohleděl, jim dal nejen přirozené bytí a půvaby, jak jsme si řekli, ale touto podobou svého Syna je zanechal oděné v krásu tím, že jim udělil bytí nadpřirozené. To bylo tehdy, když se stal člověkem a tak člověka povznesl ke krásě Boží, a skrze něj také všechno stvoření, neboť v člověku se spojil s přirozeností všeho tvorstva.

Proto řekl sám Syn Boží: *Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechno k sobě*.³ A tak v tomto vyvýšení, jímž bylo vtělení jeho Syna a sláva jeho vzkříšení podle těla, zkrášlil Otec tvorstvo nejen zčásti, ale můžeme říci, že je celé zanechal oděné v krásu a důstojnost.

¹ Žid 1,3. ² Gn 1,31. ³ Jan 12,32.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. Duchovní píseň, sloky 4 a 5

Ó lesy a houštiny, vysázené rukou Milovaného! Ó louko, zelení a květy posetá! * Zkrášlil vás pohledem a svou pouhou podobou vás oděl svou krásou.

V. Tisíce půvabů rozesel, prošel chvatně těmito háji. * Zkrášlil vás pohledem.

Chvalozpěv Bože, tebe chválíme.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Vigilie

Viz Kantika a evangelia pro vigilie, str. V-15 v dodatku.

Ranní chvály

HYMNUS (nápěv č. 24)

Duše má je odpoutána
od všech věcí stvořených
i od vlastních tužeb svých
spoléhajíc jen na Pána,
s nímž chce životem jít sama.
Proto spěchám ujistit,
radosti pln, všechny tvory,
že má duše může žít
s oporou i bez opory.

Třeba trpím temnotami
v životě svém smrtelném,
není stav ten pro mě zlem,
neboť i bez světla dá mi
žítí nebes vidinami.
A tak v žití takovém,
třeba temnota ho kryje,
duše, ač je zajatcem,
bez světla líp ve tmě žije.

Vím, co umí láska pravá
od té doby, co ji znám.
Ať se zle či dobře mám,
tutéž chuť vždy všemu dává,
duši měníc v sebe sama.
V tom plameni omamném,
jenž v mé hrudi víc a více
proměnil mě v žáru svém,
beze zbytku stravuji se.

1. ant. Opravdu, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, Spasitel.

Žalmy a kantikum nedělní z 1. týdne.

2. ant. Všecko je vaše; vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

3. ant. S vděčností zpívejte Pánu z celého srdce duchovní písň.

KRÁTKÉ ČTENÍ

2 Kor 3,17-18

Pán je duch, a kde je duch Páně, tam je svoboda. My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetváříme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má on. Působí to duch Páně.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

Iz 58,10-11

O. Tvé světlo zazáří v temnotách, * tvá noc jako den se rozjasní. Tvé světlo.

V. Hospodin naplní tvou duši světlem, * tvá noc jako den se rozjasní. Sláva Otci. Tvé světlo.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Dokud máte světlo, věřte v to světlo, abyste byli syny světla.

PROSBY

Ježíš Kristus, Hlava a Ženich církve, nás dnes naplňuje radostí ze svátku svého služebníka Jana od Kříže. Volejme společně k Pánu:

Ty jsi Král slávy, Kriste.

Jediné Slovo Otce, vyslovené ve věčném mlčení, tebe přijalo
lůno Panny, když přišla plnost času,

— učíš, ať dnes v hloubi srdce slyšíme tvá slova a skutky je zachováváme.

Moci a Moudrosti Boží, svým vtělením a křížem jsi nám odhalil přemíru své lásky,

— daruj těm, kdo byli vykoupeni tvou krví, svou důvěrnou blízkost.

(Ty jsi Král slávy, Kriste.)

Dokonalý Obraze Boží, v tobě nám byla zjevena a darována
všechna tajemství věčné lásky,

— veď nás v síle Ducha do svého nepřístupného světla.

Radosti věčného Otce, v tobě Bůh ke každému člověku obrátil
svou dobrotivou tvář,

— přetvářej nás do plnosti Otcovy, do jeho dokonalosti i milo-
srdenství.

Prvorozený ze všeho tvorstva, v tobě Bůh všechno stvořil i ob-
novil,

— dej nám, ať skrze svět viditelný vnímáme a vyznáváme
tvou neviditelnou krásu.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys dal svatému Janu od Kříže velkou lásku k Ukřižova-
nému Kristu a milost zříkat se sebe a přilnout k tobě; dej,
ať ho v tom následujeme a spolu s ním dosáhneme patření
na tvou slávu. Skrze tvého Syna...

Modlitba uprostřed dne

HYMNUS+ (nápěv č. 25)

Na počátku bylo Slovo,
jež se z Boha zrodilo.
Nekonečnou blažeností,
sebe z něho sytilo.

A tak všechno štěstí Syna
Otcovu se rovnalo
a to, které poznal Otec,
v Synu se mu dostalo.

Jak milence s milujícím
navzájem je spojilo

pouto lásky, které oba
tímtěž Duchem sílilo.

Jedna láska všechny mění
v milence jen jednoho,
mileneček je milující,
jeden žije z druhého.

Nebo: (nápěv č. 25)

Vzpomínáš-li na mé hříchy,
ať vůle tvá se stane.
I v zajetí vlastní pýchy
kéž poznávám Tě, Pane.

Jestli čekáš na mé činy,
pak vykonej je ve mně.
Strasti, které sám chceš, přijmi,
v nich přebývej tajemně.

Proč prodléváš, proč otálíš?
Můj groš si vezmi, chceš-li...
Oheň lásky, v níž vše spálíš,
do mých ran, Pane, sešli.

Ve slávě své rád se skrývám,
má nebesa jsou, země.
Drobtý se víc nezabývám –
jsem v Tobě a Ty ve mně.

Dopoledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Ef 4,23-24

Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

V. Stvoř mi čisté srdce, Bože,

O. obnov ve mně ducha vytrvalosti.

V poledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Řím 5,1-2

Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

V. Žiji ve víře v Božího Syna,
O. on mě miloval a za mě se obětoval.

Odpoledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Řím 8,24-25

Naše spása je zatím pouze předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat? Ale doufáme-li v něco, co ještě nevidíme, čekáme na to s vytrvalostí.

V. Dobrotivý je Hospodin k těm, kdo v něho doufají,
O. k duši, která ho hledá.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Nešpory

HYMNUS+ (nápěv č. 11)

V temnotě víry v objetí čistém
uprostřed noci potkal se s Kristem
na vrchu hory proměnění,
na vrchu hory proměnění.

Plameni živý, co v srdci plane,
světlem svým doved' kroky mé, Pane,
k setkání s tebou bez loučení,
k setkání s tebou bez loučení.

Svobodu ducha, jež nezná hranic,
tvé všechno nesmím vyměnit za nic.
Vyzpívat krásu tvou věčnou chci,
vyzpívat krásu tvou věčnou chci.

Nebo:

Nikdy srdce ušlechtilé
zastavit se nedá již
tam, kde lze jít dál a výš,
nýbrž překoná ty chvíle,
nepoddá se ochablosti,
výš chce s vírou vystoupit
a chce cosi okusit,
co nalézt je velké štěstí.

Takto zamilován kdo je,
ať řekne, jej vyzývám,
že se nepodobá tam
nic tomu, co stvořeno je;
bez tvaru a tělesnosti,
bez podpěry může být
cosi, co lze okusit,
co nalézt je velké štěstí.

ŽALMY

1. ant. Bůh nás miloval svou velikou láskou a přivedl nás k životu zároveň s Kristem.

Žalm 15 (14)

Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku, *
kdo přebývat na tvé svaté hoře? –

Kdo žije bez vady a koná spravedlnost, †
upřímně smýšlí ve svém srdci, *
svým jazykem nepomlouvá,
nečiní příkoří svému bližnímu, *
netupí svého souseda. –

Nešlechtným člověkem pohrdá, *
 ale váží si těch, kdo se bojí Hospodina.
 Nemění přísahu, i když je mu na škodu, †
 nelichváří svými penězi *
 a nebere úplatky proti nevinnému. –

Kdo takto jedná, *
 nikdy nezakolísá!

Ant. Bůh nás miloval svou velikou láskou a přivedl nás k životu zároveň s Kristem.

2. ant. My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni.

Žalm 112 (111)

Blaze muži, který se bojí Hospodina, *
 který má velkou zálibu v jeho přikázáních.
 Mocné bude na zemi jeho potomstvo, *
 pokolení řádných lidí bude požehnáno.
 Hojnost a bohatství budou v jeho domě *
 a jeho štědrost potrvá navždy. –

Září v temnotách jako světlo řádným lidem, *
 je milosrdný, dobrotivý a spravedlivý.
 Blaze muži, který se slitovává a půjčuje, *
 stará se o své věci podle práva.
 Neboť navěky nezakolísá, *
 ve věčné paměti bude spravedlivý. –

Nemusí se obávat zlé zprávy, *
 jeho srdce je pevné, důvěřuje v Hospodina.
 Jeho srdce je zmužilé, nebojí se, *
 dokud neužrjí své protivníky ve zmatku.
 Rozděluje, dává chudým, †
 jeho štědrost potrvá navždy, *
 jeho moc poroste v slávě.

Ant. My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni.

3. ant. Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Kantikum

Ef 1,3-10

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána
 Ježíše Krista, *
 on nás zahrnul z nebe
 rozmanitými duchovními dary,
 protože jsme spojeni s Kristem. –

Vždyť v něm si nás vyvolil
 ještě před stvořením světa, *
 abychom byli před ním svatí
 a neposkvrnění v lásce;
 ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, *
 abychom byli přijati za jeho děti
 skrze Ježíše Krista. –

To proto, aby se vzdávala chvála
 jeho vznešené dobrotivosti, *
 neboť skrze ni nás obdařil milostí
 ve svém milovaném Synu. –

V něm máme vykoupení skrze jeho krev, *
 odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost,
 kterou nám tak bohatě projevil *
 s veškerou moudrostí a prozíravostí: –

seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, †
 jak se mu to líbilo *
 a jak si to napřed sám u sebe ustanovil,
 až se naplní čas pro dílo spásy: *
 že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi.

Ant. Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

KRÁTKÉ ČTENÍ

1 Kor 13,8–10.12–13;14,1a

Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska. Usilujte o to, abyste měli lásku.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Silná jako smrt je láska, * výheň její je výheň ohně, plamen Hospodinův. Silná jako smrt.

V. Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? * Výheň její je výheň ohně, plamen Hospodinův. Sláva Otci. Silná jako smrt.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal; aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.

PROSBY

Oslavujme Boha, našeho Otce, vždyť ve svém jediném Synu nám daroval všechno: nebesa i zemi, spravedlivé i hříšníky, anděly i Matku Boží. Proto se s důvěrou modleme:

Na přímluvu svatého Jana, vyslyš nás, Pane.

Daruj své církvi živou víru,

— aby byli všichni lidé přivedeni k důvěrnému společenství s tebou.

Dej naději každému, kdo tě s touhou hledá,

— aby nebyli zklamáni ti, kteří doufají v tebe.

Vlož do našich srdcí svou lásku,

— abychom i my mohli přinášet lásku tam, kde není.

Přípodobni nás Panně Marii, Matce rodiny Karmelu,
— abychom byli ve všem otevřeni vanutí Ducha Svatého.
Očisti naše zemřelé bratry a sestry od každé viny,
— aby ti s tvými svatými navěky zpívali píseň novou.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.